

Latinamerika straffas för solidaritet med Palestina

Latinamerika straffas för solidaritet med Palestina

Regeringar i Latinamerika har gått i bräsch för att motsätta sig Israels folkmord i Gaza, och flera av dem som har gjort det står plötsligt inför nya hot, till och med kupp försök. Adrienne Pine, professor vid California Institute of Integral Studies, sade nyligen under ett webinarium anordnat av Nicaragua Solidarity Coalition att "alla som står på Palestinas sida kommer att attackeras i Latinamerika av USA och sionisterna". Den senaste tidens händelser tycks visa att hennes kommentarer är sanna.

Av de 165 länder som erkänner Israel är det bara fyra som officiellt har brutit de diplomatiska förbindelserna med landet sedan det inledde sin offensiv i Gaza, och alla dessa länder är latinamerikanska: Bolivia, Belize, Colombia och Nicaragua (Venezuela bröt sina förbindelser med Israel 2009 medan Kuba bröt förbindelserna redan i samband med Yom Kippur-kriget 1973). Ytterligare åtta länder har dragit tillbaka sina diplomater från Tel Aviv sedan den 7 oktober 2023, varav Chile, Brasilien och Honduras i Latinamerika.

Denna artikel handlar om erfarenheterna från tre regeringar i regionen som starkt har motsatt sig Israels folkmordskrig - Nicaragua, Honduras och Colombia. Alla tre utsätts för attacker som antingen verkar vara en direkt vedergällning för deras handlingar eller som misstänkt sammanfaller med dem. Alla tre har progressiva regeringar som har historiska skäl att utmana Israel, vilket bidrar till deras fördömande av dess senaste handlingar.

Israels band med Latinamerika är långvariga. Förutom omfattande handelsförbindelser har Israel ofta stöttat repressiva regimer eller underminerat progressiva regeringar. I "Israel's Latin American trail of terror" sammanfattar Aljazeera Israels mörka historia i regionen, från att utbilda dödspatruller i El Salvador till att leverera de vapen som användes för att massakrera guatemalanska lantarbetare.

Israel har ofta agerat som ett surrogat för Washington när USA inte vill "smutsa ner sina händer". I Nicaragua levererade Israel vapen till de "Contra"-styrkor som försökte störta den sandinistiska revolutionen på 1980-talet. I Honduras hjälpte man till att förhindra att president Mel Zelaya återvände till makten efter att ha avsatts i en kupp 2009.

När Honduras efter kuppen mot Zelaya 2009 blev en "narkostat" blev dess president Juan Orlando Hernández (som nu avtjänar ett långt fängelsestraff i USA för narkotikahandel) Israels närmaste allierade i regionen. I Colombia sålde Israel enorma mängder vapen till paramilitära grupper som destabiliserade landet under årtionden av utbrett våld.

Israels historia innebär att landet har goda förutsättningar att slå tillbaka när latinamerikanska regeringar anklagar landet för att begå

folkmord. Exemplet Nicaragua är det tydligaste. Landet var först med att ansluta sig till Sydafrikas aktion att dra Israel inför Internationella domstolen ICJ i början av året. Nicaragua följde upp detta genom att ta upp ett eget fall i ICJ mot Tyskland, för att landet levererat vapen till Israel. ICJ:s provisoriska beslut ledde inledningsvis till att flödet av tyska vapen minskade tills Israel senare undertecknade ett "åtagande" om att de inte skulle användas i strid med folkmordskonventionen.

Den 11 oktober meddelade president Daniel Ortega att han bryter de diplomatiska förbindelserna med Israel och kallade premiärminister Netanyahu för "dävlens son" och jämförde honom med Hitler.

Försöket till vedergällning lät inte vänta på sig. Fyra dagar efter Ortegas tal gav den israeliske konsuln i grannlandet Costa Rica, Amir Rockman, en intervju där han hävdade att "iranska intressen, och i synnerhet terroristorganisationen Hizbollahs intressen, är installerade i Nicaragua". Han hävdade vidare att "radikala iranska styrkor och terrorgrupper opererar fritt" i Nicaragua, trots att han inte tillfrågades om några bevis och inte heller tillhandahöll några sådana.

Med tanke på att cirka 3.000 kilometer skiljer Nicaragua från USA:s gräns är nyttan för en "terrorgrupp" av att kunna verka i ett litet centralamerikanskt land långt ifrån klar.

Högerorienterade medier som är motståndare till sandinistregeringen tog glatt fasta på vad Rockman sagt. Mijal Gur-Aryeh, Israels ambassadör i Costa Rica, sade till La Prensa att "Nicaragua har förvandlats till en plattform för terrorism i regionen". Några dagar senare tillade hon att Hizbollah hade "baser" i Venezuela och Bolivia samt i Nicaragua. Detta gjorde det möjligt för en av de mest kända motståndarna till Nicaraguas sandinistregering, Felix Maradiaga, att kräva att sandinistpartiet skulle förklaras vara en terroristorganisation. "På kort sikt kan detta förvärra den känsliga ekonomiska situationen i Nicaragua", sade han. "Men jag är övertygad om att varje tillfällig uppoffring kommer att vara mindre än den större vinsten av att försvaga en regim som har använt landet som en plattform för extrema och olagliga aktiviteter."

Nicaraguas sandinistregering tillbakavisade Israels anklagelser den 21 oktober. Även om det ännu inte finns några bevis för att Israels påståenden får gehör i Washington, skulle effekterna kunna bli mycket allvarliga om Nicaragua utpekades som en "statlig sponsor av terrorism" (SSOT). [Ett sådant utpekande som drabbat Kuba och fått förödande konsekvenser för ön.]

Det skulle potentiellt kunna skada landets ekonomi ännu mer än de nuvarande amerikanska sanktionerna, påverka den snabbt växande turistnäringen och kanske mycket mer. En varning är den allvarliga skada som Kubas ekonomi drabbades av efter att landet förts upp på SSOT-listan, en skada som lades till den redan betydande skada som orsakats av USA:s långvariga blockad.

En SSOT-beteckning ger också USA och andra västerländska brottsbekämpande organ rätt att förfölja dem som arbetar i solidaritet med ett land på listan, vilket redan har hänt med dem som stöder Palestina (solidaritetsgrupper har ofta felaktigt anklagats för att stödja Hamas).

Nicaragua överlevde ett kupp försök 2018 och Ortega har inte gjort några antydningar om att en andra kupp skulle vara på gång. Både Honduras och Colombia har dock nyligen gjort sådana påståenden. Vi tar upp Honduras härnäst.

Adrienne Pines kommentarer om attacker mot länder som stöder Palestina följde på hennes beskrivning av Israels roll i att stödja den nyliberala regim som styrde Honduras från kuppen 2009 tills Libre-partiet slutligen avsatte den i valet 2021. Detta inkluderade att spendera 342 miljoner dollar på att importera israelisk militär utrustning. I en omsvängning av sin företrädarens politik har den progressiva presidenten Xiomara Castro uttryckt ett starkt stöd för Palestina. Hon har kallat hem sin ambassadör från Israel och i september fördömde hon folkmordet i Gaza vid ett möte i FN:s generalförsamling. I vad som av Washington sågs som ytterligare en provokation var Honduras ett av de första länderna i Latinamerika att erkänna Nicolas Maduros seger i Venezuelas val den 28 juli.

Efter båda dessa åtgärder har Castro utsatts för intensiva påtryckningar från olika håll, vilket hon menar är liktydigt med ett kupp försök. Som svar på detta har hon sagt upp utlämningsavtalet mellan sitt land och USA (samma avtal som gjorde det möjligt för hennes företrädare Hernández att ställas inför rätta i New York). Castro har själv direkt erfarenhet av en statskupp, eftersom det var hennes make, Mel Zelaya, som 2009 avsattes som president av den USA-stödda militären och tvingades ut ur landet. Det är knappast

förvånande att hon är uppmärksam på möjligheten av en andra kupp.

Vem låg bakom kufförsöket? Misstankarna faller på Washingtons ambassadör i Tegucigalpa, Laura Dogu, som har en meritlista i detta avseende. Hon var ambassadör i Nicaragua före kufförsöket 2018, och sedan hon kom till Honduras 2022 har hon knutit starka band med Libre-partiets motståndare inom kapitalistklassen, precis som hon gjorde i Managua med företagsledare som var fientligt inställda till sandinistrevolutionen.

Som Pine förklarade i webinariet försökte Dogu framställa Honduras kopplingar till Venezuela som relaterade till narkotikahandel, och några dagar senare lades bränsle på denna eld genom publiceringen av en video som visar en narkotikabaron i diskussion med Castros svåger, enligt uppgift om att tillhandahålla valkampanjfinansiering. Videon släpptes av Insight Crime, en tankesmedja som finansieras av USAID, Open Society Foundation och liknande organ som är allierade med Washington.

Även om Xiomara Castros seger i valet 2021 var avgörande, och hon fortfarande har ett starkt stöd i arbetarklassen, finns det många risker med hennes presidentskap. Hon står inför en tumultartad kongress, hennes vicepresident avgick och är nu hennes motståndare, och både militären och polisstyrkorna är fortfarande smittade av den korruption och straffrihet som de åtnjöt under tidigare nyliberala regeringar.

Morden på samhällsledare som står i vägen för storföretagen fortsätter. Det senaste var mordet i september på den ansedde samhällsledaren Juan López. Som James Phillips skriver i Covert Action ?belyser brottet Castroregeringens oförmåga (svaghet) inför den omfattande korruption som fortfarande förgiftar en stor del av den politiska ekonomin och det dagliga livet i landet?. Castro nämnde specifikt fallet och sin beslutsamhet att lösa det i sitt tal till FN.

Castro har ännu inte lyckats bryta de starka banden mellan den honduranska militären och Israel (och än mindre dess band till USA). I april avslöjades det att Honduras fortfarande köper israelisk militär utrustning av den typ som används i Gaza och att honduranska poliser har fått utbildning i Israel. Nyheten kom från den israeliske ambassadören och var förmodligen avsedd att generera Castro.

Colombias president Gustavo Petro är förmodligen den starkaste kritikern av Israel i Latinamerika. Han fördömer inte bara den israeliska regimen som ?folkmordsbenägen?, utan har också beskrivit dess agerande i Gaza som jämförbart med Auschwitz. Han bröt de diplomatiska förbindelserna med Tel Aviv i maj i år, vilket ledde till ett omedelbart samtal från Washington där man uppmanade honom att ändra sig och varnade för att detta skulle äventyra Colombias utveckling och säkerhet.

Colombias ambassadör i USA talade nyligen med Jacobin om betydelsen av att hans land brutit förbindelserna med Israel. Han noterade att tidigare regeringar skulle ha sett till att ?...informera USA innan de gjorde något offentligt tillkännagivande i någon politisk fråga. Men den här gången, när vi bröt förbindelserna med Israel, berättade vi inte för USA.?

Men Petros allt skarpare fördömanden av Israel, bland annat (i september) när han liknade den militära offensiven i Gaza vid ?Förintelsens fasor? och sedan sa att Netanyahu och hans regering ?förkroppsligar nazismen?, ledde till en stor motreaktion. Washington svarade med att säga att ?Vi kan inte acceptera detta. Vi kan inte tolerera detta? och USA:s ambassadör i Bogota stämplade Petro som antisemit. Liksom Xiomara Castro fördubblade Petro dock sina fördömanden av Israel när han talade i FN:s generalförsamling och sa: **?När Gaza dör kommer hela mänskligheten att dö.?**

Liksom Honduras hade Colombia nära band med Israel under sina tidigare regeringar. Petros föregångare Ivan Duque undertecknade ett frihandelsavtal med Israel 2020. Colombias handel med Israel blev näst störst efter Brasiliens, och den huvudsakliga exporten var kol. Petro stoppade exporten av kol i augusti i år, med hänvisning till att bränslet användes för att tillverka bomber som dödade palestinska barn.

Den 1 oktober varnade Venezuelas Nicolas Maduro för en planerad statskupp i Colombia och anklagade landets tidigare president Ivan Duque för att samarbeta med Washington för att genomföra den. Den 9 oktober hävdade president Petro att ?kuppen hade börjat? och hänvisade till det nationella valrådets försök att få honom att lämna presidentposten genom en utredning om påstådda olagligheter i hans valkampanjs finanser, anklagelser som han starkt bestrider.

Det framkom sedan att Ivan Duque, inte långt före det senaste valet, hade köpt den israeliska programvaran "Pegasus" och använt den för att spionera på politiska motståndare. Även om denna läcka (liksom den liknande i Honduras) kan ha varit avsedd att påminna Petro om hans militärs fortsatta kopplingar till Israel, verkar den ha slagit tillbaka. Petro har anklagat Duque för att använda statliga medel på ett olagligt sätt och för penningtvätt, och har som bevis anfört att hälften av betalningen på 11 miljarder dollar på ett oförklarligt sätt skickades till Israel med flyg, i kontanter. Nyheten förstärkte ändå intrycket av att Petro, liksom tidigare presidenter, är omgiven av korruption.

Detta är en av flera likheter mellan Petros situation och Xiomara Castros i Honduras. För det första finns det tvivelaktiga försök att koppla Petro till drokarteller via anklagelser mot hans släktingar.

För det andra möter han, precis som sin honduranska motsvarighet, ett konstant motstånd från högern mot sina försök att radikalt förändra sitt land, upp till och inklusive "lawfare", "lagföring" mot själva hans presidentskap.

Och en tredje likhet är att Colombias rättssystem svaghet när det gäller att bekämpa korruption illustrerades av det faktum att ett mål mot Chiquita Brands International för finansiering av paramilitärer endast kunde slutföras i en amerikansk domstol, precis som skedde i Honduras i målet mot den tidigare presidenten Hernández. Naturligtvis har de två länderna också en lång historia av nära band mellan sina säkerhetssystem och den amerikanska militären, inklusive värdskapet för stora amerikanska militärbaser.

Varför är det så få länder som är villiga att utmana Israel?

Även om Latinamerika går i bräschen för motståndet mot det israeliska folkmordet, ligger landet geografiskt långt från Västasien och dess motstånd är till stor del symboliskt och långt ifrån att ha någon avgörande betydelse.

Nick Corbishley reflekterar över detta i *Naked Capitalism* och frågar sig: "Varför är så få länder villiga att vidta meningsfulla diplomatiska eller ekonomiska åtgärder, inklusive att införa riktade sanktioner, mot en skurkstat som inte bara har slaktat tiotusentals civila i Gaza utan också är fast besluten att skapa en regional konflikt i Mellanöstern?" Som svar föreslår han fyra förklaringar:

Rädsla för USA-ledd vedergällning - som Sydafrika har utsatts för sedan landet agerade mot Israel i ICJ.

Rädsla för ekonomiska repressalier, t.ex. hoten mot Irland om att landet på grund av sin kritik mot Israel skulle förlora de högteknologiska industrier som utgör en stor del av landets ekonomi.

Risken för att Israel avbryter försäljning och stödtjänster för sina högteknologiska vapen - vilket hände Colombia så snart landet upphörde med sin kolerexport.

Hotet om israeliska repressalier mot ministrar eller till och med regeringschefer som inte följer linjen i Gaza och andra frågor - vilket har hänt i alla de tre länder som undersökts här, med möjliga ytterligare hot som härrör från den utbredda tillgången till den israeliska Pegasus-programvaran och dess potential att avslöja pinsam information om Israels motståndare.

Israel är en formidabel fiende, och inte bara på slagfältet. The Guardian avslöjade dess nioåriga övervakning av och hot mot inget mindre än Internationella brottmålsdomstolen. För närvarande finns det få konkreta bevis för israeliska försök att underminera progressiva latinamerikanska regeringar, men potentialen är uppenbar. Det är troligt att det är mest effektivt mot regeringar vars politiska ställning är osäker.

Gustavo Petro förstår mycket väl skälen till att så få länder har stått fast mot Israels folkmord. I en diskussion med andra progressiva latinamerikanska ledare sade han att västmakterna ger en varning till resten av mänskligheten: "Det som händer Palestina kommer att hända vem som helst av er, om ni vågar göra förändringar utan vår tillåtelse."

John Perry, Internationalist 3600 241103 (ZT)

[Latin American Governments Pay a Price for Challenging Israel's Genocidal War ? INTERNATIONALIST 360°](#)

Orkanerna Oscar och Rafael har nyligen drabbat östra respektive västra Kuba. Till det kom så två jordbävningar med ytterligare skador på infrastruktur, bostäder och grödor. Återuppbyggnaden är igång. Behoven är omfattande, men det blockerade Kuba saknar tillräckliga resurser.

Nu sägs det att den kubanska kontrarevolutionens banérförare, Marco Rubio, blir Trumps utrikesminister. Än hårdare tider väntar för kubanerna.

Du kan göra en insats.

Vill du stödja de drabbade? Skicka ett bidrag till Swish 123 182 37 72 eller pg 23 57 15-0. Ange ?orkan?.

Foto: Twitter @BrunoRguezP